

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci **žalobcu: S. b. d. L. M.**, so sídlom K. X., L. M., *právne zastúpeného JUDr. J. Č., advokátkou, so sídlom AK M. P. X., L. M.*, proti **žalovanému: Slovenská obchodná inšpekcia, Ústredný inšpektorát Slovenskej obchodnej inšpekcie**, so sídlom Prievozská 32, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. SK/0687/99/2010 zo dňa 26. apríla 2011, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Žiline č. k. 21S/39/2011-25 zo dňa 17. augusta 2011, jednohlasne takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok Krajského súdu v Žiline č. k. 21S/39/2011-25 zo dňa 17. augusta 2011 **z r u š u j e a v e c m u v r a c i a n a d ě a ľ š i e k o n a n i e.**

O d ō v o d n e n i e

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Žiline (ďalej len ako „krajský súd“ alebo „prvostupňový súd“) za použitia § 250j ods. 5 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) zmenil rozhodnutie Slovenskej obchodnej inšpekcie, Inšpektorát Slovenskej obchodnej inšpekcie so sídlom v Žiline pre Žilinský kraj č. K/0078/05/2010 zo dňa 19. apríla 2010 tak, že účastníkovi – S. b. d. L. M., so sídlom K. X., L. M., IČO: X. uložil podľa § 9 ods. 2 zákona č. 128/2002 Z. z. o štátnej kontrole vnútorného trhu vo veciach ochrany spotrebiteľa a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len ako „zákon č. 128/2002 Z. z.“) poriadkovú pokutu vo výške 530 € a to za marenie výkonu kontroly konanej dňa 11. marca 2010 (v tento deň bola plánovaná kontrola vo vyššie uvedenom sídle účastníka konania, no z dôvodu marenia výkonu kontroly zo strany účastníka konania, nebola vykonaná), pre neposkytnutie dokladov, písomných a ústnych vysvetlení, nevyhnutných k prešetreniu podnetu spotrebiteľa č. p. 122/2010 zo strany zamestnanca, osobne prítomného pri pokuse o vykonanie kontroly, čím došlo k nerešpektovaniu oprávnenia Slovenskej obchodnej inšpekcie (ďalej len ako „SOI“) a jej inšpektorov požadovať od kontrolovaných osôb potrebné doklady, písomné alebo ústne vysvetlenia v zmysle § 4 ods. 3 písm. b) a § 5 ods. 5 písm. c) zákona č. 128/2002 Z. z. a zároveň zaviazal účastníka konania zaplatiť uloženú pokutu do 15 dní od nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia o uložení pokuty priloženou poštovou poukážkou, resp. príkazom na úhradu na účet vedený v Š. č. ú.: X., VS: X.. O trovách konania rozhodol v súlade s § 250k ods. 1 OSP s tým, že žalobcovi náhradu trov konania nepriznal dôvodiac tým, že tento žiadal zrušiť rozhodnutie žalovaného správneho orgánu vrátane prvostupňového správneho orgánu, avšak prvostupňový súd mal za

to, že tieto rozhodnutia, za použitia moderačného oprávnenia vo vzťahu k uloženej pokute, nebolo potrebné zrušiť a preto žalobcovi náhradu trov konania nepriznal.

Krajský súd v odôvodnení napadnutého rozsudku poukázal na to, že prvostupňový správny orgán, ako aj druhostupňový správny orgán v predmetnej veci správne zistili skutkový stav, na ktorý správne aplikovali zákon č. 128/2002 Z. z. Za potrebné považoval zdôrazniť, že žalobca bol v danom prípade potrestaný podľa § 9 ods. 2 resp. § 4 ods. 3 písm. b) a § 5 ods. 5 písm. c) zákona č. 128/2002 Z. z. za marenie výkonu kontroly konanej dňa 11. marca 2010. Za účelovú vyhodnotil obranu žalobcu spočívajúcu hlavne v tom, že nevedel, aké konkrétne doklady má prvostupňovému správne orgánu predložiť a to z dôvodu, že nepozná obsah a predmet kontroly resp. pisateľa podnetu. Argumentoval tiež tým, že z inšpekčného záznamu spísaného dňa 15. marca 2010 je zrejmé, že žalobca prostredníctvom svojho zamestnanca odmietol akúkoľvek spoluprácu a taktiež je z tohto záznamu zrejmé, že žiadal od inšpektorov poverenie na vykonanie kontroly, ktoré ale nie je v zmysle § 5 ods. 4 zákona č. 128/2002 Z. z. na danú kontrolu potrebné, doplniac zároveň, že pri kontrole je inšpektor povinný sa preukázať preukazom SOI, ktorý ho oprávňuje na výkon danej kontroly. Dôvodil, že žalobca bol postihnutý tzv. poriadkovou pokutou práve za marenie výkonu kontroly nepredložením resp. neposkytnutím potrebných dokladov, písomných a ústnych vysvetlení dňa 11. marca 2010 a preto preskúmané rozhodnutia nepovažuje za vydané predčasne.

Nestotožniac sa však s výškou uloženej poriadkovej pokuty (1.000 €), ktorú vzhliadol za neprimerane vysokú vzhľadom na závažnosť porušenej povinnosti uviedol, že ukládanie sankcií má význam tak represívny, ako aj preventívny, pričom preventívny význam postihu nespočíva iba v účinku vo vzťahu k žalobcovi. Mal za to, že postih za správny delikt musí mať silu odradiť od nezákonného postupu aj iné právnické osoby, ktoré sú nositeľmi rovnakých zákonných povinností a takýto účinok však môže vyvolať iba postih zodpovedajúci významu chránenému záujmu včas a vecne správne vyvođený.

V súvislosti s výškou uloženej poriadkovej pokuty, odvolávajúc sa nielen na obsah administratívneho spisu, ale aj na ustanovenie § 9 ods. 2 zákona č. 182/2002 Z. z. uviedol, že predmetom prešetrovania podnetu spotrebiteľa (P-122/2010) bol podnet alebo sťažnosť na porušenie zákona NR SR č. 182/1993 Z. z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov v znení neskorších predpisov, na prešetrovanie ktorého boli potrebné listinné doklady, ktoré žalobca po výzve prvostupňového správneho kontrolného subjektu nakoniec doložil v stanovenej špecifikácii doplniac, že z uvedeného je možné konštatovať, že protiprávny stav (nedoloženie špecifikovaných písomných dokladov) bol odstránený hneď na prvýkrát, na základe písomnej výzvy kontrolného subjektu. S poukazom na uvedené, sa preto nestotožnil s výškou uloženej pokuty zo strany žalovaného správneho orgánu, resp. prvostupňového správneho orgánu a za použitia ustanovenia § 250j ods. 5 OSP uložil žalobcovi pokutu vo výške 530 €, vyhodnotiac ju vzhľadom na charakter pokuty a spôsob konania žalobcu, t.j. že vôbec prvostupňovému správne orgánu neumožnil dňa 11. marca 2010 vykonať resp. pokračovať v danej kontrole a tiež vzhľadom na subjekt žalobcu a to, že ide o právnickú osobu – družstvo, zapísanú v príslušnom obchodnom registri za účelom podnikania, so zapisovaným základným imanom spoločnosti 39.000 €, za primeranú. Výšku pokuty považoval za adekvátnu aj s poukazom na závažnosť (odmietnutie žalobcu v daný čas a v dnom mieste vykonať dňa 11. marca 2010 kontrolu, t.j. zmarenie možnosti vykonať kontrolu) a na čas a následky trvania protiprávneho stavu, keď napokon žalobca požadované doklady doložil a samotná kontrola bola vykonaná v sídle kontrolného subjektu dňa 28. apríla 2010, teda zhruba po 1 a ½ mesiaci odo dňa 11. marca 2010.

Proti rozsudku prvostupňového súdu podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie, domáhajúc sa zmeny napadnutého rozsudku v podobe zrušenia v záhlaví uvedeného

rozhodnutia žalovaného a vrátenia mu veci na ďalšie konanie. Zároveň si uplatnil náhradu trov odvolacieho konania vo výške 196,91 € pozostávajúcich zo zaplateného súdneho poplatku vo výške 66 € a trov právneho zastúpenia vo výške 130,91 € (odvolanie v sume 123,50 € a náhrada hotových výdavkov v sume 7,41 €). Namietal zmatečnosť a nepreskúmateľnosť napadnutého rozsudku krajského súdu argumentujúc tým, že krajský súd vo výroku zmenil iné rozhodnutie než rozhodnutie žalovaného ako účastníka konania a to rozhodnutie správneho orgánu nižšieho stupňa a preto mal za to, že prvostupňový súd vo veci samej doposiaľ meritórne nerozhodol. Namietal ďalej, že napadnutý rozsudok je pre nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia, pokiaľ ide o výšku uloženej pokuty, podľa kritérií uvedených v ustanovení § 157 ods. 2 OSP, judikatúry Ústavného súdu SR (napr. rozhodnutie I. ÚS 226/03 zo dňa 12.5.2004) a právnych aktov EÚ nepreskúmateľný, čím došlo k odňatiu práva žalobcu na spravodlivé súdne konanie. Poukázal ďalej na to, že z napadnutého rozsudku nie je možné zistiť, z akých skutočností krajský súd pri zmene rozhodnutia o výške uloženej pokuty vychádzal a z akých skutočností vyvodil, že uloženie pokuty vo výške 530 € je primerané zdôrazniac zároveň, že pri určení pokuty vo výške 530 € nestačí len poukázať všeobecným spôsobom na to, že porušil povinnosti v zmysle zákona č. 128/2002 Z. z. a taktiež za zmatečné vyhodnotil konštatovanie prvostupňového súdu, ktorý na jednej strane uviedol (str. 12), že: „... žalobca dňa 11. marca 2010 zmaril správne orgánu prvého stupňa vykonanie kontroly...“, avšak na strane druhej konštatoval, že: „...žalobca hneď po výzve prvostupňového správneho orgánu doložil doklady v stanovenej špecifikácii...“. Záverom poukázal na to, že prvostupňový súd žiadnym relevantným spôsobom nezdôvodnil zmenenú výšku uloženej pokuty s ohľadom na čas, prípadne vzniknuté následky trvania protiprávneho stavu, ktoré odôvodnenie je nevyhnutné na to, aby bol napadnutý rozsudok v časti uloženej pokuty preskúmateľný odvolacím súdom.

Žalovaný v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalobcu, pridržiavajúc sa v plnom rozsahu svojho vyjadrenia k žalobe, navrhol odvolaciemu súdu napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdiť a nepriznať žalobcovi náhradu trov konania.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj ako „najvyšší súd“) ako súd odvolací súd (§ 10 ods. 2 OSP), preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa v rozsahu a v medziach podaného odvolania (§ 246c ods. 1 veta prvá a § 212 ods. 1 OSP), odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 OSP) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu **je dôvodné**.

Z obsahu administratívneho spisu odvolací súd zistil, že správne konanie voči žalobcovi bolo začaté z dôvodu porušenia ustanovenia § 4 ods. 3 písm. b) a § 5 ods. 5 písm. c) zákona č. 128/2002 Z. z., na základe oznámenia o začatí správneho konania [§ 18 ods. 2 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej len ako „správny poriadok“)], ktoré bolo žalobcovi doručené dňa 22. marca 2010. Rozhodnutím SOI, Inšpektorát Slovenskej obchodnej inšpekcie so sídlom v Žiline pre Žilinský kraj (ďalej len ako „prvostupňový správny orgán“) číslo: K/0078/05/2010 zo dňa 19. apríla 2010 (ďalej len ako „prvostupňové správne rozhodnutie“) bola žalobcovi, podľa § 9 ods. 2 zákona č. 128/2002 Z. z., uložená poriadková pokuta vo výške 1.000 € a to za marenie výkonu kontroly konanej dňa 11. marca 2010 v sídle žalobcu (§ 4 ods. 3 písm. b/ a § 5 ods. 5 písm. c/ zákona č. 128/2002 Z. z.). Prvostupňový správny orgán v odôvodnení svojho rozhodnutia dôvodil, že žalobca neposkytnutím dokladov, písomných a ústnych vysvetlení nevyhnutných k prešetreniu podnetu spotrebiteľa č. P-122/2010 zo strany svojho zamestnanca, osobne prítomného pri pokuse o vykonanie kontroly, konanej dňa 11. marca 2010 v jeho sídle, maril výkon kontroly v zmysle § 9 ods. 2 citovaného zákona. K tvrdeniam

žalobcu obsiahnutých v jeho vyjadrení zo dňa 23. marca 2010, ktorými namietal porušenie ustanovení § 32 ods. 1 a 2 správneho poriadku, majúc za to, že správny orgán je povinný zistiť presne a úplne skutočný stav veci a za tým účelom je povinný obstaráť si potrebné podklady pre rozhodnutie, pričom nie je viazaný len návrhmi účastníkov konania, domáhajúc sa vykonania konfrontácie medzi inšpektormi, ktorí sa dňa 11. marca 2010 dostavili do kancelárie riaditeľa kontrolovaného subjektu, riaditeľom žalobcu a Ing. E.Š. (vedúcou úseku TZB, prítomnou na sekretariáte) za účelom zistenia, či inšpektori vykonávajúci kontrolu žalobcu skutočne požiadali riaditeľa o predloženie dokladov k určitému, konkrétnemu podnetu spotrebiteľa dodal, že predmetné vyjadrenie podala osoba neoprávnená konať v mene spoločnosti, označiac zároveň jeho tvrdenia za nepravdivé a doplniac, že inšpektori SOI sa na začiatku kontroly riadne preukázali služobnými preukazmi SOI a pri jej výkone kontroly postupovali v súlade s požiadavkami zákona o štátnej kontrole vnútorného trhu vo veciach ochrany spotrebiteľa. Výšku uloženej poriadkovej pokuty odôvodnil tým, že túto považuje za primeranú charakteru porušenia povinnosti, nakoľko neumožnením vykonania kontroly – neposkytnutím dokladov, písomných a ústnych vysvetlení nevyhnutných k prešetreniu podnetu spotrebiteľa mu bolo znemožnené naplniť účel zákona č. 128/2002 Z. z., ktorým je kontrola kontrolovaných osôb, povinných pri predaji výrobkov a poskytovaní služieb zabezpečiť všetky zákonom ustanovené podmienky predaja výrobkov a poskytovania služieb dodajúc tiež, že pri určení jej výšky zobral do úvahy dôležitosť problematiky, ktorá mala byť predmetom kontroly – prešetrenie podnetu spotrebiteľa poukazujúceho na nedodržanie povinností správcu ustanovených v zákone NR SR č. 182/1993 Z. z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov v znení neskorších predpisov.

Rozhodujúc o odvolaní, ktorým žalobca namietal predovšetkým, že prvostupňový správny orgán sa dopustil viacerých pochybení, majúcich za následok nesprávne a nedôvodné rozhodnutie, napádajúc predovšetkým porušenie ustanovení § 32 ods. 1, 2 správneho poriadku, žalovaný správny orgán napadnutým rozhodnutím, v súlade s ustanovením § 59 ods. 2 správneho poriadku zamietol odvolanie žalobcu ako účastníka správneho konania a potvrdil prvostupňové správne rozhodnutie. V odôvodnení napadnutého rozhodnutia označil skutočnosti uvedené v odvolaní za subjektívne, majúc za to, že účastník konania (žalobca) vo svojom odvolaní žiadnym spôsobom nespochybnil dôvod uloženia pokuty. Dôvodil ďalej tým, že inšpektori SOI majú v zmysle zákona č. 128/2002 Z. z. právo vyžadovať od kontrolovaných osôb potrebné informácie a doklady dodajúc, že títo na výkon kontroly nepotrebujú poverenie, nakoľko majú preukazy, ktorými sa kontrolovaným osobám preukazujú. Trvajúc na tom, že podkladom pre vydanie rozhodnutia bol presne a spoľahlivo zistený skutkový stav, považujú zároveň výšku pokutu za primeranú uviedol, že nezdieľa názor účastníka konania (žalobcu), že správne konanie bolo voči nemu začaté predčasne, keďže je zrejmé, že dňa 11. marca 2010 zmaril inšpektorom výkon kontroly vo svojom sídle.

V správnom súdnictve preskúmajajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť postupu a rozhodnutí orgánov verejnej správy, ktorými sa zakladajú, menia alebo zrušujú práva alebo povinnosti fyzických alebo právnických osôb, ako aj rozhodnutí, ktorými práva a právom chránené záujmy týchto osôb môžu byť priamo dotknuté (§ 244 ods. 1, 2 OSP).

V prípadoch, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu, súd postupuje podľa ustanovení druhej hlavy piatej časti OSP (§ 247 ods. 1 OSP).

Základným cieľom, resp. poslaním konania v správnom súdnictve podľa V. časti druhej hlavy Občianskeho súdneho poriadku (v rámci ktorej bol vydaný aj napadnutý rozsudok krajského súdu) je preskúmať „zákonnosť“ rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy. Úlohou súdu v správnom súdnictve nie je nahradzovať činnosť správnych orgánov pri zisťovaní skutkového stavu, ale len preskúmať „zákonnosť“ ich rozhodnutí, teda to, či kompetentné orgány pri riešení konkrétnych otázok vymedzených žalobou rešpektovali príslušné hmotno-právne a procesno-právne predpisy.

Istú výnimku z tejto zásady tvorí ustanovenie § 250i ods. 2 OSP, podľa ktorého ak správny orgán podľa osobitného zákona rozhodol o spore alebo o inej právnej veci vyplývajúcej z občianskoprávných, pracovných, rodinných a obchodných vzťahov (§ 7 ods. 1) alebo rozhodol o uložení sankcie, súd pri preskúmaní tohto rozhodnutia nie je viazaný skutkovým stavom zisteným správnym orgánom. Súd môže vychádzať zo skutkových zistení správneho orgánu, opätovne vykonať dôkazy už vykonané správnym orgánom alebo vykonať dokazovanie podľa tretej časti druhej hlavy.

Citované zákonné ustanovenie § 250i ods. 2 OSP bolo do piatej časti Občianskeho súdneho poriadku zakotvené zákonom č. 424/2002 Z. z. s účinnosťou od 1. januára 2003 ako revízná právomoc správnych súdov.

Požiadavka „plnej jurisdikcie“ v zmysle Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd sa vzťahuje na veci tzv. súkromno-právnej povahy zodpovedajúce ustanoveniu § 7 ods. 1 OSP a vecí správnych sankcií (priestupky, správne delikty fyzických osôb - podnikateľov a správne delikty právnických osôb).

Zakotvenie možnosti moderácie, t.j. uplatnenie revíznej právomoci správnych súdov treba považovať za zásadnú zmenu právomoci správnych súdov. Pred prijatím ustanovenia § 250i ods. 2 zákonom č. 424/2002 Z. z. súd mohol skúmať iba to, či nedošlo k prekročeniu zákonného rámca správneho uváženia, naproti tomu teraz môže rozhodnúť aj o rozsahu sankcie. To znamená, že súd **po doplnení dokazovania prihliadne na primeranosť sankcie pokiaľ ide o závažnosť protiprávneho konania a jeho následky a individuálne posúdi postih za správny delikt podľa okolností toho ktorého prípadu. Predmetné ustanovenie nesporne prispieva k posilneniu ochrany fyzických a právnických osôb pred nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej správy.**

Prijatá novela Občianskeho súdneho poriadku, ktorá umožnila preskúmanie rozhodnutí o sankciách za správne delikty v tzv. „plnej jurisdikcii“ (vrátane dokazovania) nesporne prispieva k tomu, že správne súdnictvo v Slovenskej republike zodpovedá európskemu štandardu.

Ak správny orgán rozhodol vo veciach uvedených v § 250i ods. 2 OSP (občianskoprávných, pracovných, rodinných či obchodných alebo rozhodol o uložení sankcie), pretože podľa zákona má právomoc v takých veciach rozhodovať, súd nie je viazaný skutkovým stavom zisteným správnym orgánom, teda skutkovým stavom, z ktorého vychádzal vo svojom rozhodnutí správny orgán. Skutkový stav uzatvorí súd sám pred svojím rozhodnutím vo veci a to buď na základe zistení, z ktorých vychádzal správny orgán, alebo na základe opätovného vykonania dôkazov, ktoré už vykonal aj správny orgán. Súd však môže vykonať nanovo dokazovanie podľa druhej hlavy piatej časti OSP. Dôvod, pre ktorý súd vychádza zo skutkových zistení správneho orgánu, by mal vyplývať z dôvodovej časti jeho rozhodnutia. Tieto skutkové zistenia musia vyplývať z logického hodnotenia tých dôkazov,

ktoré vykonal správny orgán, pričom súd ich hodnotí podľa § 132 OSP, ako by ich bol vykonal sám. Rovnako by mal súd zdôvodniť potrebu opätovného vykonania jednotlivého dôkazu už vykonaného správnym orgánom.

V prípade nového dokazovania podľa Občianskeho súdneho poriadku sa účastníci i súd musia riadiť všetkými zásadami dokazovania pred súdom (§ 120 a nasl. OSP). O nariadení takého dokazovania súd rozhodne uznesením, aby bolo pre účastníkov zrejmé, že sú povinní označiť všetky dôkazy na preukázanie svojich tvrdení, pritom predmetom dokazovania by boli všetky skutkové otázky, akoby o nich žiadny správny orgán nekonal. Platí teda aj poučovacia povinnosť súdu podľa § 120 ods. 4 OSP, že všetky dôkazy musia účastníci predložiť alebo označiť skôr, ako súd vyhlási rozhodnutie vo veci samej. Vo veciach správneho súdnictva, najmä, ak je predmetom rozhodnutia uloženie sankcie za správny delikt je dôvodné súdu ponechať väčšiu možnosť vyhľadávania a vykonávania dôkazov, než navrhujú účastníci, ak je ich vykonanie nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci, než by tomu bolo v konaní o bežných občianskoprávných záväzkoch.

V zmysle uvedeného, teda minimálnymi požiadavkami na „plnú jurisdikciu“ je zákonné zabezpečenie, aby správny súd mohol vykonať dokazovanie v záujme náležitého zistenia skutkového stavu veci nezávisle na skutkových zisteniach správneho orgánu ku dňu jeho rozhodovania a skutkový stav zistený správnym orgánom a doplnený súdom hodnotiť nezávisle na hodnotení skutkového stavu veci vykonaného správnym orgánom. Na základe takto zisteného a vyhodnoteného skutkového stavu je žiaduce, aby mal správny súd možnosť zrušiť správne rozhodnutie a viazať správny orgán v ďalšom konaní nielen právnym názorom, ale i názorom ohľadne skutkových zistení. V prípade, že súd má dostatočné podklady pre rozhodnutie vo veci, je v záujme náležitej ochrany fyzických a právnických osôb pred nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej správy, aby mal možnosť podľa okolností prípadu aj vo veci sám rozhodnúť a nahradiť pôvodné rozhodnutie orgánu verejnej správy vlastným rozhodnutím.

Aj naďalej však platí a zo strany správnych súdov bolo opakovane judikované, že pokiaľ ide o výšku uloženej sankcie za správny delikt, je výška uloženej sankcie výsledkom správneho uváženia zo strany správneho orgánu a súd iba skúma, či toto uváženie nevybočilo z medzí a hľadísk ustanovených zákonom (§ 245 ods. 2 OSP), či je v súlade s pravidlami logického myslenia, a či podklady pre taký úsudok boli zistené úplne a riadnymi procesnými postupmi. Preto, ak chce rozhodnutie správneho orgánu o výške sankcie zmeniť a nahradiť ho vlastným rozhodnutím, musí si pre toto svoje rozhodnutie obstarat' dostatok podkladov (zopakovaním dokazovania alebo vykonaním nového dokazovania) a musí v tomto smere svoje rozhodnutie aj náležitým spôsobom odôvodniť.

Podľa § 250j ods. 5 OSP vo veciach uvedených v § 250i ods. 2 môže súd rozhodnúť rozsudkom o náhrade škody, o peňažnom plnení alebo o peňažnej sankcii, ak na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že o spore, o inej právnej veci alebo o uložení sankcie má byť rozhodnuté inak, ako rozhodol správny orgán. Rozsudok súdu **nahrádza rozhodnutie správneho orgánu v takom rozsahu, v akom je rozsudkom súdu rozhodnutie správneho orgánu dotknuté**. Tento rozsah musí byť uvedený vo výroku rozsudku, pričom súd dotknutý výrok zmení. Súd rozhodne o trovách konania vrátane trov, ktoré vznikli v konaní pred správnym orgánom.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, posúdiac napadnutý rozsudok krajského súdu v intenciách odvolacích námietok žalobcu, **vzhládol za relevantnú námietku**, ktorou žalobca vytýkal prvostupňovému súdu, že svojím rozhodnutím zmenil iné rozhodnutie, než

rozhodnutie žalovaného, keďže zmenil prvostupňové správne rozhodnutie a v podstate vo veci samej doposiaľ meritórne nerozhodol.

Predovšetkým treba vytknúť prvostupňovému súdu, že výrok napadnutého rozsudku, ktorým krajský súd zmenil rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu č. K/0078/05/2010 zo dňa 19. apríla 2010 **v časti výšky uloženej pokuty tak, že žalobcovi uložil pokutu vo výške 530 €**, nezodpovedá ustanoveniu § 250j ods. 5 OSP. Na tomto mieste považuje odvolací súd za potrebné zdôrazniť, že pokiaľ prvostupňový súd chcel využiť svoje moderačné právo, nemohol zmeniť iba rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu, **poukazujúc na to, že toto mohol zmeniť iba v spojení s rozhodnutím žalovaného správneho orgánu, pretože inak je napadnutý rozsudok krajského súdu nielen nezrozumiteľný, ale aj nevykonateľný.**

Táto vada rozhodnutia sama o sebe bola dôvodom na zrušenie rozsudku krajského súdu, nakoľko určitosť je významnou charakteristikou výroku rozsudku a súd vo výroku rozsudku musí používať termíny, pojmy a spojenia, ktoré sú obsiahnuté vo všeobecne záväznom právnom predpise, ktorý je základom pre právne posúdenie uplatneného nároku, pričom výrok musí byť i v korelácii s obsahom súdnej ochrany, ktorá sa poskytuje v konkrétnom osobitnom konaní.

Podľa § 9 ods. 2 zákona č. 128/2002 Z. z. inšpektorát môže uložiť kontrolovanej osobe, ktorá marí, ruší alebo inak sťažuje výkon kontroly, poriadkovú pokutu do 1.659,69 € (50.000,--Sk), a to aj opakovane.

Podľa § 9 ods. 3 zákona č. 128/2002 Z. z. konanie o uložení pokuty možno začať do jedného roka odo dňa, keď sa inšpektorát o porušení povinnosti podľa odsekov 1 a 2 dozvedel. Pokutu nemožno uložiť, ak od porušenia povinnosti uplynuli tri roky.

Podľa § 9 ods. 5 zákona č. 128/2002 Z. z. pri uložení pokuty sa prihliada najmä na závažnosť, spôsob, čas trvania a následky protiprávneho konania.

Vychádzajúc z vyššie citovaných ustanovení zákona č. 128/2002 Z. z. a s prihliadnutím na ustanovenie § 250j ods. 5 OSP upriamuje najvyšší súd pozornosť krajského súdu v tom smere, že pokiaľ mal za to, že výšku pokuty uloženej žalobcovi správnymi orgánmi treba znížiť, mal vykonať rozsiahlejšie dokazovanie, napr. výsluchom svedkov či zadovážením hospodárskych výsledkov žalobcu v sankcionovanom období, pričom dôkazné bremeno v tomto smere zaťažuje najmä žalobcu a následne mal povinnosť svoje zmeňujúce rozhodnutie o znížení pokuty **v časti určenie sumy 530 €** aj vyčerpávajúcim spôsobom, s poukazom na ustanovenie § 9 ods. 5 zákona č. 128/2002 Z. z., aj odôvodniť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací z týchto dôvodov odvolaním napadnutý rozsudok Krajského súdu v Žiline musel podľa § 221 ods. 1 písm. f) OSP v spojení s § 250ja ods. 3 veta druhá OSP zrušiť a vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie (§ 221 ods. 2 OSP).

V ďalšom konaní krajský súd vec znova prejedná a o nej rozhodne, pričom sa bude musieť podrobne vecne vyporiadať so žalobnými dôvodmi aj námietkami žalobcu vznesenými v odvolaní, a to s prihliadnutím na predmet konania, a jeho nové rozhodnutie musí zodpovedať zákonu vrátane riadneho odôvodnenia rozhodnutia.

Na tomto mieste najvyšší súd dáva krajskému súdu do pozornosti, že taktiež riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ako súčasť základného práva na súdnu a inú právnu ochranu vyžaduje, aby sa súd jasným, právne korektným a zrozumiteľným spôsobom vyrovnal so všetkými skutkovými a právnymi skutočnosťami, ktorú sú pre jeho rozhodnutie vo veci podstatné a právne významné. Nedostatok riadneho, dostatočného a presvedčivého odôvodnenia rozhodnutia predstavuje porušenie práva na spravodlivé súdne konanie.

Podľa § 250ja ods. 4 OSP a § 226 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP v ďalšom konaní je súd prvého stupňa viazaný právnym názorom odvolacieho súdu.

V novom rozhodnutí rozhodne prvostupňový súd i o náhrade trov odvolacieho konania (§ 224 ods. 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP).

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave, dňa 24. októbra 2012

JUDr. Jozef Hargaš, v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia:
Peter Szimeth